

V Praze dne 18. listopadu 2007

Milý bratři a milé sestry,

rád bych se s vámi rozdělil o několik svých postřehů z Konference mládeže, která skončila před několika týdny v Praze. Jako jeden z organizátorů bych se rád pokusil o celkové shrnutí, ale také o své osobní postřehy. Nevím však, nakolik se mi to podaří oddělit a proto, prosím, přijměte tento dopis jaké mé vlastní hodnocení.

Jsem moc vděčný za téma konference „(NE)BEZPEČNÝ BŮH?“, za kterým se nacházela tři společná setkání na téma Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. Sám Hospodin se na mnoha místech Bible takto představuje a věřím tomu, že příběhy těchto starozákonních mužů nám mohou pomoci v přemýšlení o Božím jednání v našich životech. Na konferenci jsme viděli, že jejich cesty nebyly vždy tak jednoduché a bezpečné, jak bychom si rádi představovali.

Důvod, proč jsme se pro toto téma rozhodli, byl ten, že vnímáme, že jako křesťané máme tendenci si Boží jednání či nejednání v našich životech až příliš zjednodušovat. Z našeho vztahu s Bohem a našeho křesťanského pohledu na svět se pak často stává jen způsob, jakým si své životy chceme zjednodušit. Věřím tomu, že každý opravdový vztah s Bohem je vždy „nebezpečný“, protože přináší možnost změny, se kterou sami nepočítáme. A za tento důraz konference jsem opravdu vděčný.

Další oblastí, na kterou jsme se letos zaměřili, byly volitelné semináře. Každý měl možnost si ve dvou blocích vybrat ze 13 témat to, které ho zajímá. Semináře byly převážně diskusní a naším cílem bylo vytvořit prostor pro sdílení různých pohledů a názorů.

Od přednášejících mám zajímavý postřeh, že oproti našemu očekávání se často mladí lidé nechtěli zapojovat do diskuzí a i když měli zajímavé postřehy i názory, se kterými se však svěřovali až svým kamarádům po skončení semináře. Myslím si, že je to škoda, protože by se právě zde mohl vytvořit prostor pro vzájemné sdílení a diskuzi, a to i přes různost názorů. Mám za to, že je to hodně důležité právě pro to, abychom mohli lépe unést svoji různost a zároveň tak vyjadřovali jednotu, kterou máme v Kristu. Pro další roky se proto více na semináře zaměříme, a to jak z hlediska obsahu, tak přednášejících a posluchačů. Uvědomili jsme si, že je potřeba připravit také více témat pro mladší účastníky, na které jsme letos poněkud zapomněli. Nebylo to však jen naší vinou, např. na tolik žádaný seminář na téma partnerských vztahů nám bohužel před konferencí řečník odřekl svoji účast, ale i tak víme, že podobných témat mohlo být více.

K tomu si dovoluji jen poznámku, že konference celkově odrážela otázky a situaci dvou o něco věkově starších pražských mládeží, které konferenci připravovaly. Je to již dlouhá tradice, že téma i pozvání řečníci vycházejí právě z nápadů mládeže sboru, který konferenci pořádá. Je to vždy výhoda i nevýhoda zároveň. Nemyslím si však, že by to byla chyba, spíše naopak – vzhledem k tomu, že se konference koná každý rok, je zde příležitost si vždy uvědomit jiný důraz, který ten konkrétní sbor nebo mládež má. Mám za to, že je to důležité pro vzájemné obohacení a jsem rád za důrazy, které letošní konferenci dali mladí lidé z Prahy. A myslím, že to přípravu i samotnou organizaci zvládli obě mládeže na jedničku. Každý z nich dal do příprav hodně svého času, energie i vlastních prostředků.

Další zajímavou částí bylo páteční odpoledne, které jsme věnovali otázce identity baptistů. Předpokládali jsme, že se ho nezúčastní více než polovina účastníků, ale plný velký sál nás přesvědčil o opaku. I na atmosféře v sále bylo poznat, že je to téma, které zajímá řadu mladých lidí. Baptistické sbory se vyznačují tím, že jsou pro ně na základě Písma a tradice důležité určité principy a zásady. Osobně si myslím, že mladí lidé, kteří z tohoto prostředí pocházejí (a těch je stále většina), tyto zásady velice málo znají a bez živého obsahu je jsou pro ně prázdné.

Ze své zkušenosti vím, že jsem dlouhou dobu vnímal jen určitou formu tradice namísto jejího živého obsahu. Je to problém každého myšlenkového hnutí, že po určité době již zapomíná předávat důvody pro ty které důrazy a zůstává tak jen samotná forma. Pro mladé lidi je pak těžké tyto dvě věci oddělit. Myslím si, že je naším úkolem se k těmto důvodům vracet, protože bez nich zůstanou pro další generaci nesrozumitelné. Mám za to, že potom si budeme lépe rozumět v tom, co máme společného a zároveň tak budeme moct lépe přijmeme i své rozdíly.

V rámci konference mládeže se uskutečnilo také setkání Odboru mládeže, na kterém jsme se bavili především o nové podobě a definici Odboru mládeže a jeho řádu. Shodli jsme se v diskuzi na tom, že bychom chtěli na jedné straně zachovat stávající model, že „Odbor mládeže sdružuje jednotlivé mládeže sborů“ a dát tak každému prostor se podílet na této práci. Na druhou stranu je však potřeba lépe specifikovat činnost a zodpovědnost Rady ODM jak týmu konkrétních „spolupracovníků pro podporu této služby“. O výsledné podobě řádu jsme proto zatím nehlasovali, pracovní variantu mají jednotlivé mládeže k dispozici pro připomínky a začátkem prosince ji také zveřejníme na našich internetových stránkách. K odsouhlasení by pak mělo dojít v příštím roce na dalším setkání ODM.

Chtěl bych ještě upozornit na jednu věc, která na tomto setkání zazněla, a to důležitost a potřeba provázání mládežnické práce s činností vlastních sborů. Někdy máme pocit, že mladí lidé o postřehy a názory starších bratrů a sester vůbec nestojí, ale opak je spíš pravdou. Pro většinu mládežnických vedoucích je dnes problémem více nezáměr a malá podpora jejich práce, než to, že by jim někdo do ní zasahoval špatným způsobem. Prosím vás tedy o to, abyste hledali cesty, jak vyjádřit svoji podporu těm, kteří stojí v této službě.

Obecně to však neplatí jen o těch, kteří jsou zapojeni v mládežnické službě, ale o celkovém vnímání mladých lidí jako rovnocenných účastníků sborového života. Pokud je přestaneme vidět jen jako ty, kdo v neděli poslouží zpěvem a budeme jejich názory brát vážně, zjistíme, že se můžeme navzájem v Kristu obohatit více, než jsme čekali. A myslím si, že i oni budou moct lépe poznat své bratry a sestry v Kristu, kteří jsou „o nějaký ten rok starší“ a přijímat jejich pohledy.

Součástí konference byl také benefiční projekt TRAFFIC JAM, v rámci kterého se uskutečnilo divadlo Frýdlantských dramatiků a koncert Veselé Zubaté a německé skupiny Waiting for Steve. Slovo „traffic jam“ znamená doslova „dopravní zácpa“, ve volném překladu však také „vystoupení – jam – na veřejnosti“. V realizaci jsme chtěli proto mimo jiné pozvat návštěvníky do církevních prostor (divadlo) a mladé křesťany zase do prostředí „venkovního“ (tedy koncert v parku). Pro uskutečnění tohoto projektu jsme získali grant od MK ČR a mohli jsme tak oba večery připravit ve větším rozsahu a pozvat na ně osobně i prostřednictvím plakátů veřejnost z Prahy. Akce byla zaměřena na podporu pražského centra Děti a mládeže Teen Challenge na Žižkově a dohromady se na obou akcích vybralo 10 712,50 Kč. Chtěli jsme, aby i to mohlo být svědectvím o tom, že jako křesťané chceme podporovat to, co má význam. Děkuji tak všem, kdo tímto způsobem vyjádřili svoji podporu této důležité práci, pracovníci tohoto centra nám řekli, že ta celá akce pro ně byl malý zázrak.

U sobotního koncertu bych se na chvíli ještě zdržel, protože pokud se něco objevovalo ve vašich reakcích, tak to byl právě koncert. Oba dva programy nebyly připravovány jako evangelizační, ale především jako kulturní a benefiční akce pro Prahu. Nemyslím si, že by tyto dvě věci šly nějakým způsobem oddělit, ale píšu to proto, abyste pochopili naše záměry při výběru skupin a celého zasazení akce. Styl EMO ROCK, který hraje německá skupina WFS je v Praze mezi mladými lidmi stále více populární, a to platí i o skupině Veselá Zubatá (která hraje jiný styl hudby, ale vystupuje v Praze i na nekřesťanských akcích). Z toho důvodu jsme je také pozvali, protože je znají naši přátelé a doufali jsme, že to bude zajímavé vystoupení právě pro mladé lidi, kteří se kolem Riegrových sadů pohybují. I proto jsme zvolili toto místo se všemi výhodami a nevýhodami, které mělo. Pro mě osobně byla Veselá Zubatá kapelou, která mě oslovovala právě svou opravdovostí.

Ze svého osobního pohledu ale hodnotím koncert jako akci, která se nám nepovedla. Nemyslím si, že to bylo písněmi nebo skupinou, spíš bych řekl komentáři mezi jednotlivými písněmi Veselé Zubaté, které byly pro mnohé nepřijatelné. Se zpěvákem skupiny jsme se před týdnem sešli a řekl bych, že bylo jeho cílem někoho urazit nebo zesměšnit, spíš se svým způsobem snažil ukázat na věci, které mu vadí. Zda je to způsob srozumitelný a pochopili jste, na co chtěl poukázat, musím nechat na vás. V tomto smyslu bych vás také chtěl poprosit o to, abyste se tak i pokusili brát jeho výroky. Pokud byste kdokoliv měli zájem se o tom dále bavit, je možné se s ním na toto téma sejít a já rád takové setkání připravím.

Chyba nás (i mě) jako organizátorů byla také v tom, že jsme nezajistili pro ten večer jiný alternativní program pro ostatní, kterým tento styl nevyhovuje. Za to bych se chtěl omluvit. Podle mého pozorování ten večer rozdělil posluchači na třetiny – na jednu, které se to opravdu líbilo, druhé to bylo jedno a třetí byla zásadně proti. A ať se kdokoliv z vás nacházel v jakékoliv části, prosím, abyste se nepohoršovali (tedy doslova „nebyli vedeni k hříchu“) vůči ostatními. Písmo nás vede k tomu, abychom i v takovýchto momentech zkoumali na prvním místě sami sebe. Děkuji také vám všem, kdo jste mi v tomto smyslu napsali svoji reakci a chci je brát vážně.

Na komentářích a zpětné vazbě po konferenci mě celkově překvapila jedna věc, a to, že byly buď převážně pozitivní a nebo spíše negativní. Myslím si, že je to tím, že jsme určitým způsobem přišli s jiným přístupem, ve kterém jsme chtěli přenést větší zodpovědnost za posuzování a rozsuzování věcí na účastníky. Nakolik se nám to podařilo, musíte však posoudit vy sami. Myslím si, že ruku v ruce s tímto přístupem musí jít i vzdělávání a vedení k této dospělosti, které je však záležitostí celého života a nejen pár dnů konference.

K tomu bych si dovolil ještě jeden postřeh, který se týká vztahu mezi účinkujícími a organizátorů na straně jedné a účastníky na straně druhé. Mám za to, že bychom se měli naučit se povzbuzovat a napomínat se v lásce a to vždy přímo mezi těmi, kterých se dané věci týkají. Nic nemrzí tolik, jako když se někdo dozvíte, co se komu nelíbilo a v čem s vámi nesouhlasil, ale nedozvíte se to od něj, ale od ostatních. Je to něco, na co jsme si bohužel zvykli. Je to vždy do určité míry risk, se tímto způsobem ozvat, ale věřím tomu, že jediný způsob, ke kterému jsme Duchem svatým vedeni. Pokud to tak uděláme, tak ti, za kterými tímto způsobem přijdeme, budou o to vážněji vnímat naše svědectví a připomínky. Děkuji proto všem, kteří to tímto způsobem udělali vůči mě nebo komukoliv dalšímu, kdo se na konferenci podílel. A věřím tomu, že nás to může naučit právě tomu, jak spolupracovat a vnímat se i přes rozdílné pohledy na věc.

Vyvrcholením konference byla nedělní bohoslužba, která vedla k tomu, co je pro nás jako Církev Kristovu nejdůležitější, a to je právě jednota v Kristu, vyjádřená právě ve Večeři Páně. To není jednota názorová, ale jednota společného vyznání, že v Kristu máme nový život a On je Pán. Jsem Pánu Bohu vděčný právě za to, že jsem mohl být součástí této neděle a spolu s ostatními se připojit k tomuto vyznání.

Věřím tomu, že tato výzva byla pro všechny, kteří chtějí brát vztah s Hospodinem vážně, srozumitelná a že i tato konference mohla být pro každého věřícího výzvou do „nebezpečného“ života s Bohem. Nenechme, prosím, nic dalšího přehlušit poselství toho, který se sám nazývá Bohem Abrahamovým, Izákovým a Jákobovým.

Jan Jackanič
vedoucí ODM

P.S. Pokud budete mít jakoukoliv otázku nebo reakci, dejte mi vědět na emailovou adresu jan.jackanic@gmail.com